

A Magyar Köztársaság nevében!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Gremesberger Gábor ügyvéd (1137 Budapest, Budai Nagy Antal u. 3.) által képviselt (.....) felperesnek a dr. Szerdahelyi Balázs ügyvéd (8220 Balatonalmádi, Töltés u. 4.) által képviselt (.....) I. r., (.....) II. r. és (.....) III. r. alperesek elleni 43.797.068 forint és járulékai megfizetése iránti perében a Fővárosi Bíróság 2006. december 15-én kelt 15.P.24.975/2004/65. számú ítélete ellen az I-II-III. r. alperes által benyújtott fellebbezés folytán, nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi I. r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg felperesnek 908.347 (kilencszáznolcezer-háromszáznegyvenhét) forint másodfokú perköltséget.

Mögöttesen - attól feltételezetten, amennyiben ezen összeg I. r. alperestől behajthatatlan - annak megfizetésére egymás közt egyetemlegesen II-III. r. alperest kötelezi.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Felperes 1995. augusztus 17-től kültagja volt a közforgalmú gyógyszerterát üzemeltető - később - elnevezésű I. r. alperesi jogelődnek. A társaság beltagja volt 2003. augusztus 26-ig.

2003. május 27-i tagok gyűlésén felperes tagsági jogviszonya közös megegyezéssel megszűnt, új kültagként az (továbbiakban új kültag) lépett be.

Felperes és I. r. alperesi jogelőd 2003. március 27-én megállapodás jelölésű okiratot írtak alá. Az okiratban rögzítésre került, hogy a felperesnek I. r. alperesi jogelődben „50 % részarány” áll tulajdonában, valamint, hogy a felperes kiválik, a társaság pedig elszámol a felperessel. Az 1. pont szerint az I. r. alperesi jogelőd „bruttó” 45.000.000 forint kifizetésére vállalt kötelezettséget felperesnek akként, legkésőbb 2003. április 15-ig 20.000.000 forintot teljesít, míg a fennmaradó 25.000.000 forintot legkésőbb 2004. április 15-ig negyedévente a tárgyhoz 15-ig egyenlő részletekben fizeti meg. E pont kimondta azt is, az elszámolás alapján részletfizetéssel kifizetendő összeget évi 5 % kamat terheli, melyet a betéti társaság a negyedéves elszámolással egyidejűleg köteles a részlettel együttesen megtéríteni. A 2. pont szerint a betéti társaság a kiváló kültag, vagy képviselője jelenlétében leltárt vesz föl. 6. pont úgy rendelkezett, a felek kötelesek egymást tájékoztatni minden olyan eseményről, amely a jelen megállapodás megvalósítását befolyásolhatja, míg a 7. pontban kikötötték, a megállapodást, mint tartozáselismerő nyilatkozatot legkésőbb 2003. március 31-ig közokiratba foglalják. Az okiratot I. r. alperesi jogelőd képviselőjében a II. r. alperes írta alá, s azt ügyvédi ellenjegyzéssel is ellátták. A közokiratba foglalásra utóbb nem került sor.

A betéti társaság egyszerűsített éves beszámolóit a cégbíróságra évente benyújtotta. A 2002. évi üzleti évre vonatkozó egyszerűsített éves beszámolót 2003. január 31-i keltezéssel írta alá, május 2-án teljességi nyilatkozatot adott könyvvizsgáló részére, aki ezen a napon a mérleget korlátozás nélküli hitelesítő záradékkal látta el.

A könyvvizsgáló 2003. május 26-án értékelte a betéti társaság 2003. év első három havi tevékenységét is a tulajdonos változásra tekintettel, és megállapította az első negyedéves gazdálkodásáról összeállított főkönyvi kivonat és mérleg a betéti társaság 2003. március 31-én fennálló vagyoni, pénzügyi és jövedelmi helyzetéről megbízható, valós képet ad.

I. r. alperesi jogelőd beltagja 2003. augusztus 26-tól 2005. augusztus 27-ig III. r. alperes volt, ezt követően a beltag II. r. alperes lett. I. r. alperesi jogelőd 2006. április 27-én beolvadt I. r. alperesbe.

I. r. alperesi jogelőd a 45.000.000 forintból 2003. május 29-én 2.000.000 forintot fizetett felperesnek, ezt követően nem teljesített.

Felperes 2003. augusztus 15-i levelében felszólította az I. r. alperesi jogelődöt fizetési kötelezettségének teljesítésére, arra azonban a későbbiekben sem került sor.

Felperes 2003. november 20-án fizetési meghagyással indult, ellentmondás folytán perré alakult eljárásban módosított keresetében elsődlegesen I. r. alperest 43.797.068 forint, ezen összegből 18.000.000 forint után 2003. április 15-től, 6.314.493 forint után 2003. június 16-tól, 6.397.260 forint után 2003. szeptember 16-tól, 6.475.171 forint után 2003. december 16-tól, 6.579.623 forint után 2004. április 16-tól, 26.521 forint után 2003. május 30-tól 2004. december 31-ig évi 11 %, ezt követően pedig a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamat, mögöttes felelősként pedig II-III. r. alperest, mint beltagokat egyetemlegesen ugyanezen összeg megfizetésére kérte kötelezni a Ptk.300.§ (1) bekezdése, az 1997. évi CXLIV. törvény (Gt.) 101.§ (3) bekezdése és 95.§-a alapján. Az alpereseket a perköltségben egyetemlegesen kérte marasztalni. Előadta, I. r. alperesi jogelőd jogviszonya megszűnéséhez kapcsolódóan a 2003. március 27-i megállapodásban foglaltak ellenére nem számolt el teljes körűen.

Alperesek a kereset elutasítását, felperes perköltségben marasztalását kérték. A keresetet jogalapjában vitatták, a tartozás felperes által kimunkált összegszerűségét nem tették vitássá. Elsődlegesen arra hivatkoztak, a megállapodás a Gt. 101.§ (3) bekezdésébe és 95.§ (1) bekezdésébe ütközik, ezért semmis, másodsorban a megállapodás Ptk. 210.§ (4) bekezdésében és az (1) bekezdésben írtak alapján is érvénytelen.

A semmisség körében állították, az elszámolásnak a Gt. szerint a tagsági jogviszony megszűnésekor vagyoni állapot szerint kell megtörténnie, akként, hogy a kilépő tagot a saját tőke összegének megfelelő összegből a jegyzett tőke és a tag vagyoni betétje arányának megfelelő összeg illeti meg. Kiemelték, a mérlegadatokból és könyvvizsgálói jelentésből megállapíthatóan az elszámolásra nem a társaság aktuális pénzügyi helyzetének megfelelően került sor, annak ellenére, a Gt. 9.§ (2) bekezdése ettől eltérést nem enged.

A megtévesztés alapjául arra hivatkoztak, az I. r. alperesi jogelőd képviselőjében helyett beleegyezése nélkül folyamatosan felperes járt el, a társaság tényleges vagyoni helyzetének ismeretében ezáltal ő volt. Felperes folytatott tárgyalást az új kültagot képviselő II. r. alperessel is, akit szándékos, tudatos magatartással megtévesztett a társaság vagyoni helyzetét illetően. Utaltak arra is, a tagsági jogviszony megszűnésekor a 2002. évi könyvelés, éves beszámoló még nem volt kész a könyvelő-váltás miatt, és az év végi leltár sem készült el.

Annak alátámasztására, az I. r. alperes a megállapodás megkötésekor tévedésben volt azt adták elő, a fizetendő részesedés mértékét a társaság vagyoni helyzete határozza meg, az ehhez kapcsolódó adatok olyan lényeges körülmények, amelyben való tévedés megalapozza a megállapodás érvénytelenségét. (Egyebek

mellett utaltak arra is, a 2003. március 31-én felvett leltár szerint 9.837.000 forint hiány mutatkozott.) I. r. alperes, illetőleg annak képviselői csak a megállapodás megkötését követően szereztek tudomást a felperes által adott információk hamis voltáról. Állították azt is, a tévedést felperes okozta azzal, hogy vagyoni állapotot pontosan ismerve megtévesztő tájékoztatást adott, illetőleg a tényleges vagyoni helyzetet igazoló okiratokat nem adta át, lényeges körülményeket elhallgatott. Felperesnek fel kellett ismernie, hogy a másik fél tévedésben van. 2006. december 15-én könyvszakértő kirendelését indítványozták az I. r. alperesi jogelőd megállapodás megkötésének időpontjában fennállt pénzügyi, vagyoni helyzetének megállapítására.

Felperes állította, az elszámolás tartalmát a felek szabadon állapíthatják meg, ezen belül az egyes vagyonelemek értékét is szabadon határozhatják meg. Hangsúlyozta, a patika már bejáratott volt, annak folytán pedig, hogy új patika a közelében nem nyitható, versenytárssal nem rendelkezik, ezért az elszámolás során a patika működési engedélyét jelentős értéként vették számba. Vitatta, hogy az elszámolás alapját a könyvszerinti érték képezhetné. Vitatta azt is, hogy a társaságot, I. és II. r. alpereseket megtévesztette volna. Kifejtette, az új kültag egészségügyi befektetésre specializálódott cég volt, valamint, hogy életszerűtlen, hogy I. r. alperesi jogelőd kizárólag szóbeli tájékoztatásra alapítva vállalt volna 45.000.000 forint összegű kötelezettséget akként, hogy annak közokiratba foglalását is vállalta. Kiemelte, terhére a megállapodásban I. r. alperesi jogelőd gazdasági helyzetére nézve helytállási kötelezettséget, felelősséget nem állapítottak meg, ebből következően I. r. alperesi jogelőd és az új kültag is nyilvánvalóan ismerték I. r. alperes tényleges piaci értékét, amennyiben pedig nem ismerték volna, úgy saját felróható magatartásukra előnyök szerzése végett nem hivatkozhatnak. Állította, rendelkezésre álltak a beszámolók, mérlegek, a 2002. évi teljes könyvelés, de a számítógépes pénztárgép szoftvere egyben készletnyilvántartó és forgalomszámláló program is, így adat lekérhető, megismerhető lett volna. Utalt arra is, 2003. januárjától a beltaggal megromlott kapcsolata miatt az I. r. alperes működésére már nem volt rálátása, a kötelezettségvállalásairól nem volt tudomása, de kültagként erről nem is kellett tudnia. Hangsúlyozta, amennyiben I. r. alperes tévedésben lett volna a megállapodás megkötésekor, úgy tévedését saját maga okozta. Tévedését azonban 2003. május 26-án fel kellett volna ismernie, ennek ellenére aggályait nem jelezte, 2003. május 29-én fizetést is teljesített. A szakértő kirendelését ellenezte, arra hivatkozással az elszámolásban szabadon megállapodhattak.

Az elsőfokú bíróság bizonyítást folytatott, személyesen meghallgatta felperest, II. r. alperest, s tanúként, aki I. r. alperesnél a könyvelést ellátta.

Felperes előadta, 40.000.000 forintot II. r. alperes a szállítói kintlévőségeket figyelembe véve úgy ajánlott meg részére, hogy előtte már megkapta a könyvelőtől a társaság könyvelési iratait, a 45.000.000 forint alku eredménye volt.

II. r. alperes egyebek mellett előadta, a perbeli gyógyszerár tekintetében az volt a véleménye, nagyon jó helyen lévő, jelentős, 30-35 millió forintos forgalmat lebonyolító gyógyszerár. A pénzügyi és egyéb problémákról nem tudtak, a 2002. évi számviteli adatok nem álltak rendelkezésre, bíztak abban, azok sem cáfolják meg a megállapításait. Csak a megállapodás megkötését követően felvett tételes leltárból állapították meg a 10 millió forintot meghaladó készlethiányt. A május elejére elkészült új mérlegből derült ki, a társaság fizetéseképtelen. Előadta azt is, a beltag és felperes azt közölték, szállítói tartozásaik nincsenek, illetve nem ilyen nagyságrendűek. Arról sem tájékoztatták, a beltag korábban 40.000.000 forint kölcsönt kivett a cégből, és hogy a szállítók csak készpénzfizetés ellenében szállítanak. Kizárólag a meglévő működési engedély alapján hozták meg a döntést, a korábbi mérlegeket sem ismerték. Később szóban kezdeményezték a megállapodás módosítását.

..... egyebek mellett előadta, a 2002. év gazdasági könyvelése 2002. december végéig volt nála, 2002. december 31-ig a könyvelést elvégezte, 2003. januárjában a beltag az anyagokat elvitte azzal, mással könyveltet. 2003. áprilisában II. r. alperes visszahozta azokat további könyvelésre, emlékezte szerint azt megelőzően nem találkozott vele. Úgy nyilatkozott, a számítógépen leltár volt, tételesen fel voltak sorolva a leltárkészletek.

Az elsőfokú bíróság 2006. december 15-én kelt 15.P.24.975/2004/65. számú ítéletével I., II., és III. r. alpereseket 43.797.068 forint, és ezen összegen belül 18.000.000 forint után 2003. április 15-től, 6.314.493 forint után 2003. június 16-tól, 6.397.260 forint után 2003. szeptember 16-tól, 6.475.171 forint után 2003. december 16-tól, 6.579.623 forint után 2004. április 16-tól, 26.521 forint után 2003. május 30-tól 2004. december 31-ig évi 11 %, 2005. január 1-jétől a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamat megfizetésére kötelezte, azzal, hogy II. és III. r. alperes egyetemlegesen köteles megfizetni ezen összegeket, de csak akkor és annyiban, ha az I. r. alperes fizetési kötelezettségének nem tud eleget tenni. Kötelezte I., II., és III. r. alpereseket 1.816.694 forint perköltség egyetemleges megfizetésére, az államnak 900.000 forint kereseti illeték egyetemleges lerovására. A határozat indokolásában egyebek mellett kifejtette, az új kültag közforgalmú gyógyszerárakat működtető társaságba való befektetésre szakosodott cég volt, aki kellő gazdasági, piaci és jogi ismeretekkel rendelkezett. A Gt. 95.§-a az elszámolás körében a tag jutójának meghatározása során az egyes vagyonelemek értékelésére kógens rendelkezést nem tartalmaz, ezért a társasági szerződés, illetőleg a tagok megállapodásának hiányában az szabad megállapodás tárgya. Utalt arra, a felek a betéti társaság vagyonán belül értéket tulajdonítottak a közforgalmú gyógyszerári működésnek, forgalomnak, az új kültag belépését is ezen tény motiválta, a pénzügyi

helyzet esetleges rendezetlensége felvállalható kockázatot jelentett. A semmiségi kifogást ezért megalapozatlannak tekintette. A továbbiakban úgy foglalt állást, alperesek nem bizonyították, hogy I. r. alperes nem ismerte saját pénzügyi, vagyoni helyzetét alátámasztó adatokat, ugyanis a korábbi mérlegek leadásra kerültek, 2003. januárjában rendelkezésre állt a 2002. év teljes könyvelési anyaga, a 2002. évi mérleget a beltág aláírta, a könyvvizsgálói jelentés szerint az a Számviteli törvényben és az általános számviteli elvekben foglaltaknak megfelelően került összeállításra.

Alperesek azt sem bizonyították, felperes szándékos, tudatos magatartásával megtévesztette az I. r. alperest, illetőleg az azt képviselő II. r. alperest a vagyoni helyzetet illetően, ugyanis a mérlegeket I. r. alperes a cégbíróságon letétbe helyezte, a 2002. év könyvelési iratai 2003. januárjától a beltág birtokában voltak. Az sem került bizonyításra, felperes I. r. alperessel valótlán adatokat közölt volna, vagy elhallgatott volna adatokat a gazdasági helyzetről.

A megállapodást annak tudatában kötötték, információik hiányosak, az ebből adódó esetleges értékkülönbözöt kockázatát felvállalták, ezt erősíti azt is, a kifizetéshez, a megállapodás hatályba lépéséhez semmilyen feltételt nem kötöttek ki.

Utalt arra is, a szakértő kirendelését mindezért szükségtelennek tartotta.

Figyelemmel arra, a megállapodás megkötését követően I. r. alperesi jogelőd beltágja III., majd II. r. alperes, míg jogutódja I. r. alperes lett, kötelezte alpereseket a módosított kereset szerint a megállapodás teljesítésére a Gt. 101.§ (1) és (3) bekezdése, a 90.§-a, az 55.§ (1) bekezdése, a 95. §-a alapján.

Az ítélet ellen alperesek fellebbeztek jogi képviselő útján. Az ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását, felperes perköltségben marasztalását, másodsorban az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérték. Előadták, a perbeli esetben a felperes és I. r. alperes elszámolása csak névleges volt, a tényleges jogügylet felperes és az új kültag között jött létre, mivel az akkori beltág egészségi állapota miatt a társaság ügyeit felperes intézte, ő tárgyalta az új kültag részéről II. r. alperessel, melynek tárgya valójában a felperesi vagyoni részesedés „eladása” volt, felperest az új kültaggal szemben a Ptk. szabályai alapján együttműködési és tájékoztatási kötelezettség terhelte. Sérelmezték, az ítélet figyelmen kívül hagyta a felperes és az új kültag közötti viszonylatban a szolgáltatások közötti arányosság kérdését, nem hallgatta meg tanúként III. r. alperest,t, nem derítette fel a betéti társaság elszámolás időpontjában fennállt vagyoni helyzetét. Hangsúlyozták, nem álltak rendelkezésére a betéti társaság üzleti könyvei, szállítói tartozásai, pontos készletállománya (leltárhiány). Az új kültag csak a „vétélár” meghatározását követően szerzett tudomást a részesedés valódi értékéről, felperes az új kültaggal nem megfelelő információkat közölt, más fontos adatokat elhallgatott, félrevezetve ezzel az új kültagot. Kifogásolták, hogy az elsőfokú bíróság a befektetés eldöntéséhez szükséges adatok felderítésének elmulasztását, az üzleti kockázat vállalását alperesek terhére értékelte. Hangsúlyozták azt is, a kilépő fél jutóját a tényleges vagyoni állapot arányában kell meghatározni, szolgáltatásnak ellenszolgáltatásnak arányban kell állnia, ettől a Gt. eltérést nem enged, a megállapodás semmis. A

felperesi jutó összege és a felperes részesedésének tényleges értéke között jelentős eltérés van, mivel az új kültag a részesedés értékének megállapításakor tévedésben volt, ezt a tévedést felperes okozta, ezért a szerződés érvénytelensége a Ptk. 201.§ (2) bekezdésében írt feltűnő értékaránytalanság, és a Ptk. 210.§ (1) bekezdésében foglaltak szerint is megállapítható, „felperes az alperest félrevezette.”

Felperes ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte annak helyes ténybeli és jogi indokai alapján. Előadta, alperesek fellebbezéséből nem állapítható meg pontosan, mely tényállás valódisága ellenőrzésének elmulasztását, mely bizonyítási indítványaik, javaslataik elutasítását kifogásolják, továbbá az sem az ítélet megállapításait mely perbeli okirattal szemben tekintik megalapozatlannak, iratellenesnek. Mind a Gt. 95. §-a diszpozitív jellegével kapcsolatban, mind a megtevesztés, félrevezetés körében utalt az elsőfokú eljárásban előadottakra.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezések és az ellenkérelem korlátai között bírálta felül.

A fellebbezések az alábbiakra tekintettel megalapozatlanok.

A 2006. július 1-jéig hatályban volt, de a jelen perben még alkalmazandó, a gazdasági társaságokról szóló 1997. évi CXIV. törvény (Gt.) tartalmazott rendelkezést a tagsági jogviszony keletkezésére, megszűnésére, közkereseti, betéti társaság esetén a taggal történő elszámolásra nézve.

A 101.§ (1) bekezdése kimondta, a betéti társaság tagjai üzletszerű, közös gazdasági tevékenység folytatására vállalnak kötelezettséget oly módon, hogy a társasági vagyon által nem fedezett kötelezettségeikért a beltág felelőssége korlátlan és a többi beltaggal egyetemleges.

A (3) bekezdés eltérő rendelkezés hiányában a betéti társaságra is a közkereseti társaság szabályait rendelte alkalmazni.

A 81.§ (1) bekezdése szerint a tagok alapításkor, vagyoni hozzájárulást (vagyoni betétet) bocsátottak a társaság rendelkezésére. (Ugyancsak ilyen kötelezettség terhelte a már működő társaságba utóbb belépő tagokat is.)

A Gt. 92.§ a)-f) pontja sorolta fel a tagsági jogviszony megszűnésének eseteit. A b) pont alapján a tagsági jogviszony a tagok közös megegyezésével is megszűnhetett. A Gt. ugyanakkor nem tette lehetővé a tagsági jogviszony megszűnését a vagyoni

betét átruházásával. A vagyoni betét tehát forgalomképtelen volt, átruházás tárgya nem lehetett.

A Gt. 95.§ (1)-(2) bekezdése akként rendelkezett, a társaságtól megváló taggal a tagsági jogviszonya megszűnésének időpontjában fennálló állapot szerint kell elszámolni. A társaságtól megváló tag követelését - a társaság és a tag eltérő megállapodásának hiányában - a tagsági jogviszony megszűnésétől számított három hónapon belül kell kifizetni.

A Gt. egyebet az elszámolás módjára, mikéntjére nézve nem tartalmazott.

A Gt. 9.§ (2) bekezdése továbbá a gazdasági társaságoknak és tagjaiknak a törvényben nem szabályozott vagyoni és személyi viszonyaira a Polgári Törvénykönyv (Ptk.) rendelkezéseit rendelte alkalmazni.

A Ptk. 198.§ (1) bekezdése szerint a szerződésből kötelezettség keletkezik a szolgáltatás teljesítésére és jogosultság a szolgáltatás követelésére.

A Ptk. 200.§ (1) bekezdés értelmében a szerződés tartalmát a felek szabadon állapíthatják meg.

A (2) bekezdés szerint semmis az a szerződés, amely jogszabályba ütközik.

A Ptk. 210.§ (1) bekezdés pedig úgy rendelkezik, aki a szerződés megkötésekor valamely lényeges körülmény tekintetében tévedésben volt, a szerződési nyilatkozatát megtámadhatja, ha tévedését a másik fél okozta vagy felismerhette, míg a (4) bekezdés szerint az is megtámadhatja szerződési nyilatkozatát, akit a másik fél megtévesztéssel vett rá a szerződés megkötésére.

A Gt. és Ptk. idézett rendelkezéseiből az következik, a tagsági jogviszony megszűnése esetén elszámolási jogviszony a kilépő - társaságtól megváló - tag és a társaság között jött, jöhetett csak létre. Közömbös volt tehát e tekintetben, hogy volt-e belépő új tag, valamint a belépő új tag személye és a társasági vagyonnal kapcsolatos ismerete, információi.

Kétségtelen az is, hogy az elszámolásra a megszűnés kori „állapot” volt irányadó. Ezt figyelembe véve azonban az elszámolás szabad megállapodás tárgya volt.

A tagot és a társaságot tehát korlátozó rendelkezés nem kötötte, szabad mérlegelés körében értékelhették a „megszűnés kori állapotot”, azt, hogy milyen tényezőknek tulajdonítanak nagyobb súlyú, esetleg döntő jelentőséget a tag jutójának megállapítása során, amint arra az elsőfokú bíróság is helytállóan utalt.

Jelen perben felperes kültagi jogviszonya megszűnése folytán az elszámolás tárgyában született megállapodásban foglaltak alapján érvényesít követelést I. r. alperessel, mint elszámolásra köteles társasággal, II-III. r. alperesekkel szemben pedig, mint mögöttesen felelős beltaggal szemben.

Alperesek az első fokú eljárásban a megállapodás Gt. 95.§-ába ütköző volta miatti semmisségére és a megállapodás megtévesztés, tévedés folytán fennálló érvénytelenségére hivatkoztak, egyrészt az I. r. alperesi jogelőd betéti társaság tévedését, másrészt az új kültag tévedését hangsúlyozva. A fellebbezésben hivatkozott Ptk. 201.§-ban szabályozott szolgáltatás és ellenszolgáltatás közötti feltűnő értékaránytalanság tehát az elsőfokú eljárás tárgya nem volt, ezért az e körben tett fellebbezési előadás a Pp. 235.§-ban írt korlátok miatt nem volt figyelembe vehető.

A megállapodás jogszabályba ütköző volta miatti semmissége megállapítása iránti kereseti kérelem tekintetében ugyanakkor a már kifejtettek szerint helytálló álláspontra helyezkedett az elsőfokú bíróság, amikor rámutatott, nem volt megállapítható a megállapodás Gt. 95.§-ba ütköző volta.

A perbeli adatokból az sem volt megállapítható, hogy a megállapodásban foglalt összeg a felperes megtévesztő tájékoztatása, hamis, félrevezető információ nyújtása alapján került kikötésre. A Fővárosi Ítéltábla e körben osztotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, a felek az elszámolási érték meghatározásánál a társaság által működtetett gyógyszerár közforgalmi jellegének, működésének, forgalmi adatainak tulajdonítottak elsősorban jelentőséget, és az értéket a gyógyszerári működés sajátosságait figyelembe véve állapították meg.

Ugyanakkor az nem kétséges, hogy a megállapodást megkötő I. r. alperesi jogelőd betéti társaság, illetve a képviseletében eljáró II. r. alperes lehetett tévedésben a gyógyszerár valós vagyoni, pénzügyi helyzete tekintetében, az azonban szintén nem volt megállapítható az adott tényállás mellett, hogy a tévedést felperes felismerhette volna, még kevésbé, hogy okozta volna.

A megállapodás alperesek által hivatkozott érvénytelensége sem volt tehát megállapítható. Mindebből következően, a megállapodás alapján megalapozottan tart igényt felperes az abban rögzített összeg meg nem fizetett részére és annak kamataira elsősorban I. r. alperestől, míg ezen összegek behajthatatlansága esetén a mögöttesen felelős II-III. r. alperesektől. Helytálló ezért az elsőfokú bíróság alpereseket marasztaló határozata.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Alperesek fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján kötelezte I. r. alperest, továbbá a Gt. 90.§ (1)-(3) bekezdése alapján mögöttes felelősként II-III. r. alperest a felperes 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdése, (5) bekezdése és 4/A.§-a alkalmazásával megállapított, áfát is magában foglaló ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltsége megfizetésére.

Budapest, 2007. október 12.

. Rózsa Éva s.k.
a tanács elnöke

Dr. Rutkai Éva s.k.
előadó bíró

. Felker László s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

Sárközi Veronika
bírósági ügyintéző